

Pořad bohoslužeb pro
Železný Brod
a celý farní obvod.

Pořad bohoslužeb:

Úterý - Železný Brod v 18.00

Středa - Železný Brod v 18.00

Čtvrtek - Držkov v 16.00
- Železný Brod v 18.00

Pátek - Železný Brod v 18.00

Sobota - Zásada v 16.00

- Bzí v 18.00

Neděle - Železný Brod v 8.30
- Loučky v 11.00
- Krásná v 16.00

Srdečně Vás zveme
na poutní mši svatou
ke cti sv. Antonína.
Poutí se bude konat
15. června v 11 hod.
v Loučkách.

Ve všední dny
od 10. do 13.
a od 17. do 19. června
nebudou mše svaté
v Železném Brodě
a v Držkově.

Jen si to živě představme
a docela konkrétně pozorujme,
až půjdeme příště do kostela,
s jakou péčí budeme
upravovat oděv,
vlasy a celý zevnějšek
- a zda nás
bude aspoň trochu mrzet
nečistota či neupravenost
našeho svědomí
a nedostatek naší lásky
- jestli na to vůbec pomyslíme.

Josef Porubčan: Každý den s Bohem

Železnobrodské zvony - historie - současnost - budoucnost.

Od požáru zvonice uplynul již rok. Za tu dobu jsem četl několik článků, ve kterých bylo více dohadů než historických faktů. Pokud se týká samotné zvonice, za původně stála v blízkosti kostela a protože bylo rozhodnuto o přístavbě kostela, které dle chronogramu nad hlavním vchodem proběhlo roku 1762, musela být zvonice přemístěna. Tak byla roku 1761 postavena nová zvonice mimo ohrazený areál kostela. Do nové zvonice byly přemístěny i tři zvony a to největší s nápisem Tento zvon byl ulit ke chvále Boha všemohoucího roku 1497 a dva menší zvony z roku 1513, sv. Jakuba Většího a sv. Tří králů.

V roce 1916 byly C. a K. úřady pro válečné účely rekvírovány dva menší zvony ze zvonice, spolu se dvěma sanktusními (z roku 1722 a po roce 1723), z nichž jeden byl z kostelíku sv. Jana Nepomuckého a umíráček z kostnice u kostela.

O pořízení zvonů po 1. světové válce není ve farní kronice ani zmínka. Podle letopočtu na malém zvonku odlitým firmou Manoušek v Brně roku 1920, byl pořízen sanktusní zvoněk, který byl zavěšen ve věžičce kostela a byl používán i jako umíráček.

V roce 1938 byly k jakémusi jubileu (z textu na fotografii nelze zjistit k jakému) pořízeny nákladem Dr. Kalfuse, ministra financí a zdejšího rodáka dva nové zvony laděné do trojzvuku se zvonem z roku 1497. Z nápisu na zvonech jsou patrna jména P. Dostálka a děkana P. Josefa Luská. Zvony byly odlity firmou Pergner z Českých Budějovic L.P. 1938. V téže době bylo pořízeno elektrické zvonění, ovládané buď z fary, nebo ze sakristie kostela. Elektrické zvonění bylo zrušeno z příkazu památkářů v 60. letech minulého století. K další rekvizici zvonů došlo za 2. světové války v polovině března roku 1942. Opět byly rekvírovány dva menší zvony a sanktusní z roku 1920.

Na věčnou paměť mrtvým vlastencům proběhlo v neděli 7. listopadu 1946 slavnostní svěcení zvonů s následujícím pořadem:

14.30 - ve farním chrámu Páně kázání J. M. Th. Dr. Otakara Švece, metropolitního kanovníka od sv. Víta z Prahy

- posvěcení zvonů - básně, zpěvy, průvod na hřbitov.

16.00 - na hřbitově pietní vzpomínková slavnost položení věnců, modlitba, básně, zpěvy smuteční skladby dechové hudby, první hrána mrtvým vlastencům a padlým hrdinům.

Vzpomínková slavnost byla konána pod záštitou ONV a MNV Železný Brod, MNV Horská Kamenice, MNV Smrčí a SOPV Železný Brod. Pamětní zvony byly zavěšeny na kostnici v Železném Brodě, na zvoničce v Horské Kamenici a na kapliče v Dlouhém.

Jaká je budoucnost. Zvonice bude rekonstruovat Městský úřad Železný Brod v letošním roce. Dominantní zvon nebude replika, jak je uváděno v několika článcích. Důvod je prostý - replika musí obsahovat jen to, co na zničeném zvonu bylo, nesmí se přidat ani čárka. Proto jsme přistoupili na řešení budoucího trojzvuku podle návrhu zvonáře Petra Rudolfa Manouška. Největší zvon pořídí Římskokatolická farnost Železný Brod. Váha zvonu je 460 kg, název zvonu: sv. Jakub Větší. Zvon ponese reliéf sochy sv. Jakuba z hlavního oltáře farního chrámu spolu s nápisem: Na památku zvonu z roku 1497 zničeného požárem 13. 5. 2007. Pořízeno z darů dobrodinců. Železný Brod A.D. 2008.

Podle podepsané smlouvy se Zvonařstvem Manoušek je termín dodání nového zvonu do 30. 9. 2008. Zvon bude prozatímně umístěn v kostele, aby si jej všichni, kteří na jeho pořízení přispěli, mohli prohlédnout, před jeho zavěšením do rekonstruované zvonice.

Podle slov pana starosty Mgr. Václava Horáčka, by měly být pořízeny ještě dva menší zvony a to o váze 260 kg a 170 kg, které budou laděny do trojzvuku.

Při této příležitosti bych chtěl poděkovat všem dárcům, kteří jakoukoliv částkou přispěli, nebo ještě přispějí na pořízení tohoto nového zvonu. Zvláštní poděkování si zaslouží manželé Vetlých, kteří se starají o pokladničku umístěnou v jejich obchodě. A nejen to, vždy vybranou částku z pokladničky zaokrouhlí směrem nahoru a za dobu, po kterou u nich pokladnička je to jistě činí nezanedbatelnou částku. Ke dni 21.4.2008 bylo u Vetlých vybráno 65.300,- Kč. **Všem dárcům upřímně Zaplať Pán Bůh.**

Publikace:

Poklady národního umění, svazek 71. od PhDr. Tarany Kubátové - Železný Brod, vydané v roce 1946. Železnobrodské letopisy učitele Františka Sochora.

Vladimír Hlubuček

Římskokatolická farnost dikanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslav Mateňko, MS

Více o nás a o našich farnostech: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz, můžete je také osobně předat duchovnímu správci.

„To konejte na mou památku.“

Jaká „památka“? Víme, že tomuto výrazu je třeba dát význam, který daleko přesahuje hranice prosté dějinné přípony. Jsme zde v řádu biblické „památky“, jež zpřítomňuje samu onu událost. Je to památka - přítomnost! Tajemstvím tohoto zázraku je působení Ducha svatého, kterého kněz vzývá, když vztahuje ruce nad dary chleba a vína: „Posvěťsvým Duchem tyto dary, které před tebe klademe, ať se stanou tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista.“ Kněz tedy utrpení, smrt a vzkříšení Krista nepřipomíná; Duch svatý působí, že se na oltáři prostředí služby kněze uskutečňují. Kněz jedná opravdu in persona! Co Kristus vykonal na oltáři kříže a co předtím ustanovil ve ve jako svátost, to kněz obnovuje v síle Ducha svatého. V té chvíli je jakoby obestřen mocí Ducha svatého a slova, která pronáší, nabývají téhož významu, jaký měla slova Kristova při poslední večeři.

Kněz jako správce „Božích tajemství“ slouží obecnému kněžství věřících. Hlásáním Slova a slavením svátostí, zvláště eucharistie, poučuje Boží lid o tom, že má účast na kněžství Kristově a zároveň jej pobízí, aby je plně uskutečňoval. Když po proměňování zazní slova: „Mysterium fidei“, všichni jsou vybízeni, aby si uvědomili jakousi zvláštní existenciální hutnost toho, co je to tajemství Krista, eucharistie a kněžství.

Nečerpá kněžské povolání právě odtud svou nejhlubší motivaci? Je to motivace, která je už celá přítomna ve chvíli kněžského svěcení, ale kterou je nutno vnitřně obnovovat a prohlubovat během celého života. Jen tak může kněz stále hlouběji objevovat velké bohatství, které mu bylo svěřeno. Po padesáti letech od svého kněžského svěcení mohu říci, že v onom Mysterium fidei nacházím každý den stále hlubší smysl svého kněžství. Tam je míra daru, a tam je také míra odpovědi, jakou tento dar vyžaduje. Dar je vždy větší! A je krásné, že je tomu tak. Je krásné, že člověk nikdy nemůže říci, že plně odpověděl na tento dar. Je to dar a je to také úkol: vždy! Tohle si uvědomovat znamená plně žít své kněžství.

Hluboké očekávání člověka

Jestliže analyzujeme, co očekává současný člověk od kněze, vidíme, že je v něm v podstatě jedno jediné velké očekávání: touží po Kristu. To ostatní - co slouží na hospodářské, společenské a politické úrovni můžeme žádat po jiných. Od kněze žádá Krista! Má právo očekávat, že se o něm dozví především prostřednictvím hlásání Slova. Jak učí koncil: „Kněží mají především povinnost hlásat všem Boží evangelium“ (*Presbyterorum ordinis*, 4). Avšak hlásání směřuje k tomu, aby se člověk setkal s Ježíšem, zvláště v tajemství eucharistie, která je živým srdcem církve a kněžského života. Moc, jakou má kněz nad eucharistickým tělem Krista, je tajemná a nepochopitelná. Touto mocí se stává správcem největšího dobra vykoupení, protože dává lidem Vykupitele „in persona“, osobně. Slavení eucharistie je pro každého kněze nejvznešenějším a nejposvátnějším úkonem. A pro mne bylo slavení eucharistie již od prvních let kněžství nejen nejposvátnější povinností, ale především nejhlubší potřebou duše.

Jan Pavel II.: Dar a tajemství

EUCHARISTIE PAPEŽ BENEDIKT XVI. ODPOVÍDÁ DĚTEM

DRAHÝ OTČE, JAK SI VZPOMÍNÁTE NA DEN VAŠEHO I. PŘIJÍMÁNÍ?

Samozřejmě si den svého I. sv. př. pamatuji velmi dobře. Bylo to o jedné nádherné neděli v březnu 1936, před 69 lety. Byl slunný den, kostel vypadal moc hezky, hrála hudba... Pamatuji si moc krásných věcí toho dne. Bylo nás asi 30 chlapců a děvčat z mé malé vesničky se sotva asi 500 obyvatel.

Ale „srdcem“ mých radostných a krásných vzpomínek je jediná věc: Chápal jsem, že Ježíš vešel do mého srdce, že mě opravdu navštívil. A s Ježíšem byl se mnou Bůh sám. A poznal jsem, že to je dar lásky, cennější než vše ostatní, co může život dát.

Toho dne jsem byl tedy opravdu naplněn úžasnou radostí, protože ke mně přišel Ježíš a já jsem poznal, že začalo nové období mého života. Bylo mi 9 let a bylo důležité této události, tomuto přijímání zůstat věrný. Slíbil jsem Pánu, jak jsem nejlépe dovedl: „Chci zůstat pořád s Tebou“ a modlil jsem se: „Ale především zůstaň Ty se mnou“. A tohle jsem žil i dál. Díky Bohu, Pán mě vždycky vzal za ruku a provedl mě i těžkými situacemi.

JE V EUCHARISTII PŘÍTOMNÝ JEŽÍŠ? NEVIDÍM HO!

Ano, nevidíme ho. Ale existuje spousta důležitých věcí, které nevidíme. Např. nevidíme náš rozum a přesto ho máme. Nevidíme svou duši, a přece existuje, a my vidíme její účinky, protože mluvíme, uslyšíme a děláme rozhodnutí atd. Ani třeba elektrický proud nevidíme, a přece vidíme, že působí: tento mikrofon funguje, světla jsou rozsvícená. Ty úplně nejdůležitější věci, na kterých stojí život a svět, nevidíme, ale vidíme a cítíme jejich důsledky.

Tak je to i se vzkříšeným Pánem: nevidíme ho svýma očima, ale vidíme, že kde Ježíš je, lidi se mění, zlepšují. Jsou vytvořeny podmínky pro pokoj, smíření atd. Čili – nevidíme Pána samého, ale vidíme jeho působení. Můžeme poznat, že Ježíš je přítomný. Nevynechávejme tedy příležitost k setkávání s tímto neviditelným, ale mocným Pánem, který nám pomáhá dobře žít.

PROČ JE PRO NORMÁLNÍ ŽIVOT DOBRÉ CHODIT NA MŠI A K PŘIJÍMÁNÍ?

Umožňuje to dostat náš život do rovnováhy. Obklopuje nás totiž spousta věcí. A lidé, kteří nechodí do kostela, nevědí, že je to právě Ježíš, co jim chybí. Cítí ale, že jim v životě něco chybí.

Jestliže v mém životě není Bůh, jestliže v mém životě není Ježíš, chybí mi velmi důležitý přítel, chybí mi důležitá radost pro život, chybí mi síla růst po lidské stránce, chybí mi síla překonat slabosti a zrát jako lidská bytost.

Výsledky života bez Ježíše a bez sv. přijímání nevidíme hned. Ale jak jdou týdny a roky, nepřítomnost Boha, nepřítomnost Ježíše začíná být citelná. Je to jakási podstatná a zničující neúplnost. Mohl bych povídat o zemích, kde dlouhá léta panoval ateismus: jsou tam zničené duše lidí, ale i zničená země. Z toho můžeme vidět, jak je důležité, a řekl bych nejpodstatnější, být řízen Ježíšem.

Je to On, kdo nás osvěcuje, kdo nám nabízí životní doprovázení, doprovázení které potřebujeme.

CO JEŽÍŠ MÍNÍ TÍM, KDYŽ ŘÍKÁ: „JÁ JSEM CHLĚB ŽIVOTA“?

Nejdříve bychom si asi měli ujasnit, co to znamená chléb. Naše nynější kuchyně je bohatá na různá jídla; ale v jednodušších podmínkách je chléb základním zdrojem potravy. Abychom žili, musíme žít své tělo. Žít musíme ale i svého ducha, duši a svou vůli. Jako lidské bytosti nemáme přeci jen tělo, máme i duše. Jsme myslící bytosti s rozumem a vůlí. Musíme žít i svého ducha a duši, aby se mohly rozvíjet a opravdu dosáhnout své plnosti. Když tedy Ježíš říká: „Já jsem chléb života“, znamená to, že on sám je ten pokrm, který potřebujeme pro svou duši, pro svoje vnitřní „já“, protože i duše potřebuje pokrm. Potřebujeme Boží přátelství, které nám pomůže

správně se rozhodovat. Potřebujeme zrát jako lidské bytosti. Jinými slovy: Ježíš nás živí, aby se z nás stali opravdu zralí lidé a naše životy byly dobré.

MUSÍM KE ZPOVĚDI PŘED KAŽDÝM PŘIJÍMÁNÍM, I KDYŽ POŘÁD DĚLÁM TY SAMÉ HŘÍCHY? VŠIMLA JSEM SI, ŽE JSOU POŘÁD STEJNÉ.

Řeknu dvě věci. Ta první – samozřejmě nemusíš ke zpovědi před každým přijímáním, pokud ses nedopustila tak těžkých hříchů, které musí být vyznány. Proto není nutné zpovídat se před každým přijímáním. Je to nutné jen tehdy, když ses dopustila opravdu vážného hříchu, když jsi těžce urazila Ježíše, takže vaše přátelství je zničeno a musíš začít znova. Jen v tomto případě, když jsi ve stavu „smrtného“ hříchu, jinými slovy těžkého hříchu, je nutné jít před přijímáním ke zpovědi. To je to první co jsem chtěl říct.

Druhá moje poznámka: i když, jak jsem řekl, není nutné ke zpovědi chodit před každým přijímáním, je velmi užitečné zpovídat se s jistou pravidelností. Je to pravda: naše hříchy jsou pořád ty samé. Ale i naše domovy, naše pokoje přinejmenším jednou týdně uklízíme, i když špína je pořád ta samá. Abychom žili v čistotě, abychom začínali znova. Jinak špína možná není vidět, ale přibývá jí. Něco podobného lze říci o duši, i o té mojí: když nikdy nejdu ke zpovědi, je moje duše zanedbaná a nakonec jsem vždycky se sebou spokojen a už nechápu, proč bych na sobě měl pracovat, abych se vylepšil, že mám dělat nějaký pokrok. A tento „úklid duše“, který nám Ježíš Kristus dává ve svátosti smíření, nám pomáhá udržet naše svědomí bystřejší, otevřenější a to nám umožňuje zrát duchovně i po lidské stránce.

Proto dvě věci: zpověď je nutná pouze v případě vážného hříchu, ale je velmi užitečné zpovídat se pravidelně, aby člověk udržel čistotu a krásu svojí duše a aby den za dnem životně uzrával.

CO TO JE EUCHARISTICKÁ ADORACE?

Řekl bych to takhle: adorace je uvědomění si, že Ježíš je můj Pán, že Ježíš mi ukazuje, kterou cestou se mám dát a že budu dobře žít jen tehdy, když znám cestu, kterou Ježíš ukazuje a když se tou jeho cestou vydám.

Adorace znamená říct: „Ježíši, jsem tvůj. Budu tě svým životem následovat, nikdy nechci ztratit tvoje přátelství, toto společenství s tebou.“ Také mohu říct, že adorace je v podstatě setkání s Ježíšem, při které mu říkám: „Jsem tvůj a prosím tě, zůstaň pořád se mnou.“

Na závěr zopakuji slova ze začátku každé liturgie: „Pokoj vám“, to znamená: ať je s vámi radost, a tedy – ať máte dobrý život.

Papež Benedikt XVI.

Pout' na Krásné 2008

Do letošní májové poutě jsem se zapojila i já. Týden před poutí jsem doma obšívala ubrusky na stoly, ve Sdružení zdravotně postižených jsme připravili naše výrobky. O pouti jsem je sama prodávala a měla jsem úspěch, maminka s paní Haškovou myly na faře okna a vyráběly perníky. Pout'ové ráno přišlo, ale po mši svatě přestalo. Paní Halamová venku grilovala maso, mamka smažila řízky k bramborovému salátu. To prodávala venku paní Hašková. Paní Fišerová prodávala sladkosti, které napekly hodné paní. A těch bylo. Káva a čaj ke sladkostem šly na odbyt. Také nové a krásné pohlednice byly k mání.

Však jsem napsala a poslala pozdrav jménem všech farníku otci Jaroslavovi do Francie a otci Jackovi do Polska. Ani jsem neměla čas projít všechny stánky, ještě že muzikanti hráli hlasitě. Také pohádka pana Pešána měla velký úspěch. Odpolední koncert v kostele jsem už neviděla, ale sbor při mši svaté se mi moc líbil. Těším se na další pout'.

At'ka Petružálková

Katechismus katolické církve

1324

Eucharistie je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“. „Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisejí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb“.

1325

Mše svatá jakožto liturgie, v níž bylo zpřítomněno tajemství spásy, končí vysláním věřících, missio („jděte ve jménu Páně“), aby plnili Boží vůli ve svém každodenním životě.

1355

Při přijímání, jemuž předchází modlitba Páně a lámání chleba, dostávají věřící „nebeský chléb“ a „kalich spásy“, tělo a krev Krista, který se dal „za život světa“ (Jan 6,51).

Protože nad tímto chlebem a vínem byly proneseny díky (podle tradičního vyjádření byly „proměněny“), „nazýváme tento pokrm eucharistie a nikomu není dovoleno, aby se jí účastnil, leč ten, kdo věří, že naše učení je pravdivé, kdo se očistil koupelí na odpuštění hříchů a k znovuzrození, a kdo žije tak, jak učil Kristus“. (Sv. Justín)

1360

Eucharistie je obětí díky Otcí, požehnáním, kterým církev vyjadřuje svou věčnou Bohu za všechna jeho dobrodíní, za všechno, co vykonal skrze stvoření, vykoupení a posvěcení. Eucharistie znamená především díkyvdání.

1324

Eucharistie je „zdrojem ...celého křesťanského života“, zdrojem - pramenem, který neustále vydává životně důležitou vodu, která „tryská do života věčného“, zdrojem - pramenem, ke kterému je možno kdykoliv přijít a načerpat posilu...

1328 + 1332

Jeden z mnoha názvů tohoto tajemství je „mše svatá“. Tento název (missa - mše svatá) pochází z latinského závěrečného vyzvání při bohoslužbě: „Ite missa est“, což se překládá: „Jděte, jste vysláni“. Eucharistie je tedy výbavou, pokrmem na cestu. Na cestu životem do našeho nebeského domova; na cestu za svými povinnostmi, na cestu k lidem se kterými žijeme, na cestu k lidem, kteří o Kristu a jeho plánu spásy nevědí. Kristus sám tak může a chce být přítomen v našem běžném životě. Chce nám být posilou, nápojem a pokrmem.

Eucharistie - mše svatá má tedy své pokračování ve vyslání do „světa“.

*Liturgie je vrchol,
k němuž směřuje činnost církve,
a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá všechna její síla.*